

"אז תתני לו לבכות!" אמר שוקי לדפנה כשעמדו בחדרו של בנם הקטן גלעד, "למה תמיד את נותנת לו כל מה שהוא רוצה?"

"אבל הוא כל כך רוצה רובוטריק גדול", ענתה, "כמו זה שראה הבוקר אצל אמיר."

תשובתה של דפנה לא נראתה לשוקי. מאז שובו מהודו משהו השתנה בו. בימים ששהה אצל המהרישי באשראם הפנים שהאושר אינו טמון בבעלות על חפצים ונכסים יהיו רבים ככל שיהיו.

הוא ניגש אל גלעד והניח ידו על כתפו. "למה אתה בוכה?"
גלעד הגביר את בכיו ורקע ברגליו.

שוקי הסס. הוא יצא מהחדר ושב מיד, בידיו דפי נייר ועפרונות צבעוניים, הניח אותם על השטיח, התיישב, וללא אומר התחיל לצייר דמות גדולה.
הרקיעות ברגליים פסקו והבכי נעצר. הילד התבונן בו בסקרנות.
"מי שהמציא את הרובוטריקים רצה שילדים יקנאו זה בזה", אמר שוקי כמי שמדבר אל עצמו, הוסיף לצייר את הדמות והפך אותה לעוף מוזר.
גלעד עדיין עמד נטוע במקומו מתבונן באביו ובציור.
"כעבור מספר ימים זורקים את הרובוטריק לערימת צעצועים, כי הוא כבר לא מעניין אף אחד, ואז מתחילים לקנא זה בזה בגלל משהו אחר. כולם מקנאים בכולם. ומי מרוויח מזה? רק חנויות הצעצועים!"
שוקי דיבר ודיבר כאילו אל עצמו, וגלעד שלח מבטים אליו ואל הציור ושתק.

"בוא, גלעדי, קח עיפרון ותצייר ילדים מקנאים", אמר שוקי והושיט לו דף.
"אבל, אבא", אמר גלעד בקול מתרצה, "איך מציירים ילדים מקנאים?"
"כל אחד מצייר אחרת", השיב שוקי אחרי הרהור קל. "תנסה לצייר אותם כמו שאתה מרגיש, באופן המיוחד לך, מתוך הבטן שלך."
"אבל, אבא, אני לא יודע איך..."
"תנסה, זה יצליח לך, אני בטוח שתצליח."

נטל גלעד את הדף, בחר מבין העפרונות את הירוק, התיישב ובאיטיות רבה צייר ילד עם בטן גדולה ובתוכה קווים עבים מתפתלים כמו נחשים. וכשסיים, הרים את הדף בהיסוס והראה לשוקי.

"אני אוהב מאוד את הציור שלך, חמודי, הוא מאוד מיוחד," אמר שוקי וחיבק אותו, ודפנה שהציצה מעבר לפתח החדר בקושי הצליחה להסתיר בידה את חיוכה. ההיסוס של גלעד התחלף בחיוך גדול, והוא הסתכל ביצירתו בהנאה רבה. "ועכשיו תצייר ילדים לא מקנאים," הציע שוקי. בהתלהבות רבה צייר גלעד מספר ראשים עגולים, באמצעו של כל אחד מהם נקודה גדולה, והם נראים כמו עוגיות. כשסיים הניף את ציורו אל על, מחייך חיוך גדול. דפנה כבר היתה בחדר, וכל השלושה פרצו בצחוק גדול. "יופי!" אמר שוקי. "ועכשיו תצייר את עצמך מרגיש מאושר!"

לקח גלעד עיפרון סגול וצייר ילד עם ראש גדול וחיוך רחב, אוחז בידו ילד קטן. "מה זה?" שאל שוקי. הצביע גלעד על הילד הגדול בציור והסביר: "זה אני המאושר", הצביע על הקטן והמשיך: "וזה - הרובוטריק."

תל-אביב, 17.2.2008